

Я зливою попід хмарами...

Поліна Богаєвська

Я зливою попід хмарами
поринаю на дно криниці.
Аби не плакати, я сміюся,
і мені, неначе, й справді весело.
Після смерті у роті холонуть слова
і гинуть в повіках зіниці,
А тіні боронять душу
в останній священній месі.
Забуваються геть на мокрому асфальті
нігті попутника,
Я забуду і лезо,
й принизливу вранішню кривду.
Волосся у снастях,
а плоть то русалоччин мотлох.
Я не тіло, я морок,
суцільна вціліла огида.